

RENAIXEMENT

ADHERIT A LA UNIO CATALANISTA

SURT ELS DIJOUS

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per totes nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes. per estatuir la legislació civil i per el règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ser arbitres de nostra administració.

Que siguin Catalans quints a Catalunya despenyint càrrecs públics.

Fixar contribucions e impostos per contribuir als gastos generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lleves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Essent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el dever de cooperar-hi tots els Catalans moruts per les aspiracions del nacionalisme Català, qualsevol que siga llur pensar i sentir en matèries **religioses, polítiques o socials.**

DIU QUE ANIREM TAN BÉ

Que'l diari ho porta... i fatalment el diari porta moltes tonteries que em comença a no creure-hi par la seva malestruga s'encomana massa. Ja n parlarem després per aixó, del que porta'l diari, que les males noves ens hi hem d'acostumar de adreçar-les al final.

Ara, cantem les absoltes a lo que s'envà, estirant-nos la pell de viu en viu, com si fos cosa nostra, aquella gloriosa Unió Democràtica Nacionalista, axís, honorable en totes les lletres exteses, que'ns surt l'altra día difunta en el darrer full d'aquella forta obra de catalanisme que's deia «Catalunya Nova», també arrastrada per l'ona funeraria que tot ho aclofa, i seguit d'un misteri i un silenci paorós, que nosaltres volem trencar, aquesta vegada.

Perqué de cants funeraris, germans de Tarragona? Perqué ens desconsolen aixís, perdent per sempre l'amic que era dintre nostre mateix i ens encoratjava en la seva esbransida i en llur saber? Direu que'n quatre planes del periódic que's despedia ho explicava tot aixó? Nosaltres no ho creiem, encara que'ns ho fiquessin gorja avall amb una quia de forcalla. Tots aquells articles vostres de comiat a l'*estimada*, son una gran mentida—perdó, germans; seguiu-nos!—com si volguessiu convenir-vos de lo que no us podeu avenir mai.

Digueu-nos, vos, l'adorable, continuament admirat Bernabé Martí; vos qui no sou dels uns ni dels altres, qui no podeu creure ni en uns ni en

altres; per qué no feieu un bell gest d'energia, declarant millor *ço que ja dieu*, pels que sabem entendre l'esperit de la escriptura d'un mestre d'entusiasmes?

No sabem com perdonar-vos-ho, ni als vostres companys tampoc. Us hem trobat falços, al explicar el vostre conformisme detallant la mort de la *nostra*—mal que'n tingueu gelosia—Unió Democràtica Nacionalista.

«Som de la dreta o som de l'esquerra? Sense declarar aixó no hi ha manera de política. I tan, tu que't creies estimar prou a Catalunya i a Tarragona digues que penses, aviat, ben aviat, o sino no seràs ni regionalista, ni nacionalista. Podràs esser catalanista dins de tu mateix, però esdevindràs, platònic, romàntic...»

Aixó mateix, digues que penses, perquè'm de saber quans serem a l'una i a l'altra banda per anar a cops de roc com la canalla endiestrada i que rebi qui s'ho mira, aquesta Catalunya que amb tants braços no sab quin aixecar per a senyalar on te les cadenes, *ja que fatalment hem de lluitar per a treurens les mateixes persones* deia la ploma de La Redacció i si la separació ens entristeix, la compensa la alegria de que sols morim per obrir pas a dos setmanaris netament catalanistes.

Diguem-hi nosaltres una esmena: *netament catalanistes* dels que la volen republicana i dels que la volen plena de jures de l'altra bandera i tots plegats s'ho fan a palletes per veure qui s'hi gira mes d'esquena a la seva deslliuració.

De primer moment es enlluernador tot això i sembla apoteósic; com si tota la vida honrada de l'«Associació Catalanista de Tarragona» i l'«Unió Democràtica», haguessin irradiat tan perfum catalanesc que no hi cabés ja en el seu casal i esbatzant els envants y les parets mitjeres, s'escampés per la casa del costat i allí s'hi plantés una bandera barrada mes alta, mes entusiàsticament, i això no es res mes que una fantasia d'aquells bons catalanistes qui son una mica avergonyits de que la seva catalanitat no hagi conmogut a tots els homes bons del Camp, atrets per la Santa Doctrina.

No us dolgui que us en fem retret, si Catalunya parlant-ne ha de guanyar-hi. Es massa cert que 'ns sovinteja molt als homes d'ideals aquesta transigència amb els nou-vinguts, que es alguna vegada cançament i desencant del poc profit guanyat; una excusa—la d'ara—de cedir el lloc a les noves corrents, també l'hi podem posar, com una novíssima faisó trilogíaca, dels fatigats del catalanisme.

Tot això, fora bell si després no'ns vingués la maldat aplanadora i ens ensenyés que lo resurgit es un disfressament de lo que va desaparèixe. Plansons del arbre qui ha de renovar les branques, canviar la fusta que es ben poca cosa, si; que pugui un o dos o els que vulguin, mes bé; els que pugui soportar la soca sense pujar-los escanyolits, pero la soca que no l'arrenquin, no per tradició, sino per egoisme mateix: perque coneixem la seva fortitut i està tan arrapada a la naturalesa d'aquella terra que ella com cap novença hi podrà pujar tan fruit.

Es bell tot això de morir el pare per a que'ls fills menin la masia, encomanant-liles noves teories del mon que no s'accontenta mai—sortosament—en les maneres de furgar terres endins; pero, quan el pare ha vist si'ls fills n'erant mestres del seu art i les seves idees no malmeterien la feina dels avis, iniciadors del patrimoni que ara floreix i es fort per soportar renovacions milloradores. D'altre manera, podrán anular-se activitats amb la mes bona fé i plens de patriotisme, però es una mala acció, que sagna al cor mateix de la Patria i un jorn ho pot retreu-re als qui no saberen esser forts per a aturar l'empenta d'un foc d'encenalls.

Els nostres, ben nostres, sembla que tinguem la sensibilitat tan lleugera que no'ns costa gaire de dir que sí, com les donzelles desvergonyides. Els que hauriem d'esser forts i rebels, quan veiem aixecar vora nostre una nova colla, ja'ns entusiasmem en veient que hi ha cares conegudes i en lloc d'influir-hi, de catalanitzar la seva obra, ens deixem posar les calses i ens trovem fora de casa sense haver-nos mogut, i una vegada era un Rei i tot son cambis de inicials com si la vida del catalanisme fos un procés alfabètic que hagués de passar per la restellera de lletres hagudes i per haver en tot alló del Narro.

Aixís, amb la vostra voluntat massa ben disposada al sacrifici d'una institució forta, dient les matexes corrandes sentimentals al deslligar amistats, caríssims amics, que ho sereu sempre de Tarragona, s'han enrunat les coses gloriuses y estimades que si'l picot destructor fes caure carcasses inútils beneiríem la seva empenta; sempre hi hem parlat com ara, els que seguim confreres de la lloable persistència i cada vegada hi hem de tomar, com si també fos una tasca d'aquesta lluita nostra. Com vosaltres, va caure—rectifiquem-ho—va suïcidar-se aquell baluart de «Joventut»; també va dir que se n'anava plena de vida, per a donar pas a les novitats polítiques; ells també van dir: *som inactuels* i nosaltres de la seva mort en varem dir cobardía, car entenem que'ls lluitadors que d'un gra de sorra en diuen una montanya i somiant una derrota, a faisó d'héroee llegendari s'obren les venes i frueixen en la dolça mort, son uns homes immorals, que fan servir l'arma suïcida per caure bé i poguer despedir-se fent una colecció de planys, cosa imposible quan la mort ens sobta al fi de la natural existencia.

Si's tractés d'un fet extern a la nostra actuació fora cosa d'un comentari breu i giravem full tot seguit; però tot això es repeteix i precisament—ja ho hem dit—en coses plenes de vida i d'esperança nostra i ens malmeten la feina començada, i au, vinga tornar-hi que no ha estat res, i d'ací d'allà esmolant les espardenyas, potser un día ens sagnarán el peus si tant havem de fer marrades, que ja enguníja veure la tirallonga que han desdit darre-ra nostra i que un comença a pensar si també la febre poruga s'ens anirà pujant cames amunt, arri-vant a la voluntat que pregonárem dintre nostre inagotable.

Mireu que'ls símptomes son esparveradors i si 'ns seguiu aquesta quía de sermó, després del Ave María, us en fareu ben bé carrec:

Les orugues s'arrossegaven vora nostre en aquesta Barcelona, cau de pecats catalanistes,—sentiu com ens confesem gens comarcana?—i ens quedava el goig d'unes ciutats catalanes florides de la bella fló deslliuradora.—Allí si que son forts i indomables, que mai recularán—ens deiem—que vagin jugant a homes per la gran Ciutat i que fassin l'ullet als politics d'allà dalt si de les planes i les montanyes nostres no'ls escolten—peró ara, com el gram que s'arrapa als marges rústics i al regadiu si li deixen creixe, s'ha anat enfilant fora dels seus limits de la Barcelona que'ns deixa viure ja'l teniu per tot i a Tarragona mateix, que avui amb això dels trens tot es aprop i nosaltres no hi havíem caigut; ja han lograt que'ls companys qui havien fet obra de catalanisme, els uns hagin de dir «tinc l'íntima i plena convicció de que'l camí mes ràpit, mes planer per a conseguir-ho es l'intervenció directa en la governació d'Espanya»...

i els altres: «sols me resta afegir que'l meu lloc es a les últimes rengleres de l'esquerra», oídá homes de «Catalunya Nova»?

«Diu que anirém tan bé»... però nosaltres vinga dubtar-ne, perque tres y tres fan sis i veiem tristement que si'ls millors elements de la bella Tarragona havien triomfat en catalanisme, ara, separatament, seguint les inspiracions dels medis polítics catalans, serán cosa sorollosa com un sac de nous, però de catalanisme que s'en despedeixin. Qui haurá fet el miracle de trovar elements d'esquerra i dreta que siguin prou forts; qui son tota aquesta gent que ningú'ls veia al costat de Catalunya i are's remou?

Saben qui hi contesta an aixó? els nostres companys d'aquella honorable publicació de Balaguer, que's diu «La Falç» i es ben sovint font de reconfortació nostre, ells tenen feina d'aturar an aquella comarca la mala llevor d'aquestes bandades, discòrdia del catalanisme, car ells son irreductibles en aixó de deixar-se arrepassar la feina que'ls costa tantes suades. Y ens deien ara mateix, que ja havien desxifrat d'ont surtirien les persones que a anunciaba a só de bombo el seu ingrés a la política nova dels regionalistes.

«Abriguem la sospita de que'ls anònims sollicitants procedeixen del camp caciquista i que al soscriures en el cens regionalista no'ls guin les conviccions honradament sentides sinó que mes aviat que aixó, sigui l'anyorament del imperi que altre temps exerciren en aquestes encontrades».

Veuen que tenien un camp ben ufanós i un poble endormiscat que hi pasturava, que temps hà'ls havia proscrit de la seva baixa dominació i es troven davant d'un nou organisme que'els dona revifalla. La política catalana, la que aixís pot motejar-se mira cap a Madrid, com si hi tingués l'estimada; li han promés una cadira d'aquelles que ofereixen un plat a la taula abundosa i aixó es el sol que escalfa an aquestes vespes sense mel que tornen a brunzir per les comarques catalanes. Aixó es lo que porta el diari: li han demanat tan bé, que vaja, sería una vergonya que no'ls hi donguessin, pero vergonya sería i més grossa, que nosaltres no'ls diguessim el nom del porc i desvetllant el nostre poble, quan arribi l'hora de treure caretes, no li demostrem que son més indignes els de la nova colla que volen caciquejar en la nostra llengua, que'ls tradicionals, ara adherits seus, que feien descaradament, como una sucursal centralista, el joc del govern atiant a la gent nostra cap a la seva desfiguració nacional.

Tot aixó de dretes i d'esquerres ens va absorbint tanta fé del poble, que aviat será hora de sortir al carrer cridant i remoure-ho tot i demostrarho que tot aixó son modes i el vent s'ho endurá però mentrestant ens enlletgeixen la nostra tasca. Sortím als pobles de la Patria i que no vulguin esser esclaus d'una tirania catalana, més humiliant encara, que si ells han llensat com una nosa les

revindicacions nacionalistes, nosaltres que encara tením fé y vergonya, les guardem com una aumosta de ginesta florida que mai acaba'l perfum i l'anirém encomanant als nets de cor que no vulguin tranzigir mai amb els que tenen la Patria esclava, ni amb els homes de ponent, ni amb les seves baberotes engrescadores, ni que'ns donguessin la mar i l'arena; ni la veu i la falça adulació volem sentir-ne, que encara, hol estimat Martí i Bofarull, amb vos diem per sempre:

La qüestió previa, es Catalunya.

Per aixó, mentres tinguem salut i seny; contra tothom, fins els de la rialla istriónica, que porten la cara d'angel i el cor de Judes, passarem imperturbables pel carrer de la Independencia.

Y qui vulgui seguir, en cada un de nosaltres, si es honrat, hi trobará un germá; i vosaltres de Tarragona, els que encara hi sou a temps, a veure si us veiem amb nosaltres: al costat o al davant, no'ns barallarem pas si sou més decidits i ens feu la vergonya.

Esguards

Heusaquí que enguany, enfront dels nostres Jocs Florals esmortuits, la Provença hi oposa una festa anyal del feibratge amb esplendors de resurrecció.

El gran torneig literari de la Santa Estrella, glorificat amb la presència d'En Mistral ha sigut un ezclat d'entusiasme. Y heusaquí una nota bellament encoratjadora per als fretuosos d'una Provença lliure—també per a tots els bons nacionalistes—era tot el poble que aclamava al seu poeta per els carrers d'Aix; pero entre aquest poble, eren els estudiants els qui ovacionaven an En Mistral desplegant victoriós el crit de *visca la Provença!* Era l'espiritualitat jove, era la vida nova, la qui posava en el crit d'amor una profecia de deslliurança.

A la ciutat d'Avinyó, ciutat de reis i de papes, hi ha una botiga modesta i escullida; les modes de París no li esvaloten els aparadors, ni cap reclam li desvergonyeix el rostre. Els aparadors son plens de llibres i damunt de la porta s'hi destaca: «Roumanille», el nom del llibreter.

Si hi haguesiu sigut davant, cap allá al cap tart del día 20 de Març, del 1854, a la hora que la olor dels fruiterars florits provençals entrava a la ciutat aprofitant la calma crepuscle, haurieu vist com de dintre la llibreria sortían sis homes amb el rostre aclarit de joia i encaixaven fortament amb el llibreter qui'ls donava comiat a la porta amb un «fins a demá», llampeguejant i sacsejant amb perllongada estreta, la ma del darrer. El llibreter era

en Roumanille, els altres eren En Teodor Aubanel, l'Anselm Mathieu, l'Alfons Taván, En Joan Brunet, En Pau Giera, aquell darrer amb qui l'encaixada era mes efusiva. En Frederic Mistral, i tots set l'endemà a Châteauneuf-de-Gadagne anirfen a fundar l'institució del felibratge, amb l'intenció «d'aixecar la vella llengua provençal de son embrutiment, renovant-la, purificant-la i ennoblint-la. reanasant la tradició dels trobadors».

Heusaquí com s'inicia la renaixença d'un poble. Sabeu com se continuá? Doncs, amb enteresa, amb una enteresa que ni el desitg de gloria la fassi torcer.

Y d'aixó ja no fa tants anys.

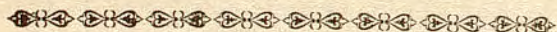
En Frederic Mistral ja s'havia fet immortal—ell i la seva llengua amada.—Y aleshores els literats de la França li veníen a oferir l'immortalitat oficial de l'Academia francesa.

Y el gran provençal refusava; refusava mostrant alló que per ell era una gloria, enfront d'alló altre que no li hauria sigut sinó una vanitat:

—Grans mercés, pero ja soc de la d'Arles, d'Academia...

Y per aixó els estudiants l'han victorejat; en remerciament d'aquells llibres que'ls hi ha donat, per mans d'aquella llibreria humil i recullida de la ciutat d'Avinyó. Y per aixó el seu poble enguany l'ha aclamat per els carrers d'Aix, perque en la seva paraula de poeta, ell l'ha portat sempre victorios an aquest poble.

MAIG.

LA TRAMUNTANA (1)

CIRCIO

Vent de la nostra terra
que escampes el dalit
quan baixes de la serra
com aixamples el pit!
vinga ta ratxa sana
a netejar l'espai.
Oh, vella tramuntana
no'ns desampares mail

Halè de la montanya,
bramul del Pireneu,
ta parla no'ns estranya,
tots coneixem ta veu,
que si la ponentada
es aire foraster,

la pols de ta gropada
es tota del terror.

Quan de terra llunyana
tornam al nostre lloc,
te sentim, tramuntana,
'acostant-te poc a poc.
A l'ésser a Narbona
baixant del Septentrió,
la terra tota entona
ton himne triomfadó.

Venint de l'altra riba,
amb l'aire del gran riu
ta ratxa ja'ns arriba
i l'esprit reviu;
que mai d'ací s'allunya
i sempre aprop está
el vent de Catalunya,
l'alè de l'Empordà.

Un dia tremolaren
davant del poder teu
i un temple t'aixecaren
i varen fer-te Deu. (2)
Nosaltres, anyorant-te,
entre oracions i encens,
encara, avui, clamant-te,
pujam a Recasens.

La teva força és vida
és raig de joventut,
és resistencia ardida
que aixeca la salut;
polsim de la malura
de que l'estany n'és plè,
si la gropada dura
no'n queda ni un halè.

Tes ratxes muntanyanes
deixen en ton camí
flaire d'herbes boscanes,
perfum de romaní.
Quan xiscles amb feresa
pel coll i per l'afrau,
la mar es com turquesa,
el cel com satí blau;

els arbres se dobleguen
quan tu passes xiulant,
les roques se maseguen,

1) Del nou llibre «L'Oasis», presentat pel seu autor al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria.

(2) En temps d'August, la ciutat de Narbona va veure aixecar un temple al déu Circio (la tramuntana) perque purificava l'aire, dels germens nocius que emanaven dels estanys.—Pella i Forgas.—«Historia del Ampurdà», pàgina 110.

la onada se va inflant,
de tot arrenques notes
de pler o de dolor,
armonies ignotes
d'artista somniador.

Vent de la patria mía,
sospir del Llanguedoc,
que en altres temps unia
el que ara es enderroc;
d'aquella nit de gloria,
entrant per Panissars,
renoves la cridoria
brunzint entre'ls penyars.

Amb funerals canturies,
sens'esma, vas cercant
el que ha quedat d'Empuries.
vora del golf brillant.
Sorrall que l'embolcalla
aixequés amb bras fort,
com qui alça una mortalla
per contemplar un mort.

Seguint cap a Girona
com la invasora host,
el teu gropar retrona
quant passes pel Congost,
i, amb crits i veus humanes,
a ton impuls violent
brandegen les campanes
a toc de sometent.

Després que'l pla fueteges
si lo furor t'empeny,
serenes i hermoyses
el vell i fret Montseny
que les illes daurades
ovira a l'horitzont
que se'l miren cofades,
com filles que li són.

Per fi les columnates
del Montserrat batent,
salmòdiques sonates
engendra ta corrent;
a ton colpeig entona
l'estol de pics gegants,
els goigs de la Patrona
de tots els catalans.

Vent de la nostra terra
que escampes el dalit,
quan baixes de la serra
com aixamples el pit!
vinga ta ratxa sana
a netegar l'espai.

Oh, vella tramuntana
no'ns desampares mai!

Oh, tramuntana! ets nostre
més natural ambient;
tu colres aqueix rostre,
tu fas la nostra gent.
Aquesta terra't tira,
i mentre xiules fort,
Catalunya respira,
el geni seu no es mort.

FREDERIC RAHOLA.

D'art

Exposicions

Saló Parés. — Pere Vives

Es l'obra exposada, fruit d'un esforç sincer, potser massa sincer. Fruit d'una visió purament objectiva, sens cap desitj de transcendentalisme. No és, un poeta, ni un filòsof davant Natura En Vives.

La seva obra, d'una tècnica agradable, sensitivament plaenta, fruit d'un esforç obstinat, persistent, més que d'un vigorós esclat de la pròpia personalitat, atrau, tal volta per la mateixa ingenuïtat i bon desitj que guia el seu esforç.

Nosaltres, en la seva tasca, no podem encoratjar al Sr. Vives; allò que ell no sent davant Natura, un desitj de fruïció, de—poetisasta—o de creació personal filòsofista, es lo que al nostre sentir deu entranyar la producció artística. No basta, sols un esforç de visió objectiva, davant Natura; així es sols, fruit d'una perfecció tècnica, no d'un ver sentit de l'art.

Josep Guardiola

No es una obra d'impuls, de vigorosa força, la den Guardiola; es una producció monòtonament generada, responnent a un concepte no prou definit i concret, del problema de l'art; això fa qu'enfrón d'ella, malgrat una pròpia i personal situació, no pugui, la crítica, exposar netament el seu comentari, per manca d'elements assimilables, confós tot, en un pesarós ambient.

I així, no sols en l'impressió conjunta, sino en totes i cada una de les solucions tècniques, rublertes totes elles, de un forsat prejudici, tot resolt, d'una manera purament mecànica.

De la seva anterior exposició, an aquesta, no hem anotat un sol grau d'avenc; sembla que al Sr. Guardiola podria exigir-se-li quelcom més de lo qu'ens ha ofert.

SJOVES.

Música

Palau de la Música Catalana

L'Associació Wagneriana ha donat una vegada mes, palesa mostra de la continuïtat del seu entusiasme i d'acert, digne d'admiració.

La seva obra de propagament de la música wagneriana, adaptant a la nostra llengua les obres genials del mestre de Bayreut, ha fet que'l nostre poble arribés a familiarisars-hi, estimant-la en lo que val, demostrant que la seva obra ha sigut fructífera, els dos primers concerts que amb motiu del centenari del naixement de Ricart Wagner, ha organitzat al Palau de la Música Catalana, qual espaiosa sala a resultat insuficient per a tots els que han desitjat assistir-hi.

El principal propòsit de l'A. W. al organitzar aquests concerts, era donar a conèixer per complet, al nostre públic, el Festival sagrat en 3 actes i 6 quadros «Parcival», però l'impossibilitat, el no ésser permesa l'execució integral d'aquesta obra, —per no passar al domini públic fins l'any vinent —aconseguint dels successors de Wagner, l'autorització per ferne en varies audicions una execució tant extensa, que sens dubte ens donaria una plena coneixença del darrer drama líric del Mestre.

En els dos primers concerts s'hi ha executat casi per complet els primers actes del que coneixem ja el preludi i part del segon quadro havent-hi la novetat del relat de Gurnemanz del primer cuadro i el donar-se per complet el quadro de la consagració del Grial.

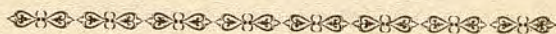
L'impresió sempre fonda que causa a l'oient l'execució d'aquestes immortals pàgines, fou si cab superior, degut a l'execució acuradíssima i detallada que han obtingut, si be hem de dir que'ls recitatius dels personatges, especialment el relat de Gurnemanz, no logren l'efecte que aconseguirien en l'audició escènica.

Els artistes, senyors Navarro, Giral, Gallofre i Crespo, a qui estaven confiats els principals personatges de l'obra, estigueren acertadíssims en el seu comés, contribuint a l'èxit l'Orfeó Català amb l'ajustesa dels chors, i l'orquestra sempre fidel a l'encertada batuta del mestre Beidler.

Ademés s'han executat en aquests dos primers concerts, l'obertura del «Rienzi», de «L'Holandés errant» l'obertura y el chor de Filadores, el segon quadro del tercer acte d'«Els Mestres Cantaires» arreglat per concert, el primer acte de «La Walkiria», el preludi i mort d'Isolda del «Tristany i Isolda», la «Marxa Imperial» i la marxa del «Tannhäuser» convertida pels senyors Pena i Zanné en l'«Himne a Wagner».

Totes aquestes obres, de que no podem parlar per manca d'espai amb mes detall, foren una meravella d'execució, per lo que dirigim el nostre mes sincer elogi a tots els que han contribuït i en primer terme a la senyora Pasini Vitale, qui amb la nostra estimada llengua, ha interpretat els personatges an ella confiats, de la manera qu'ella sola sab fer-ho, per lo que li fem ofrena del nostre agraïment.

Dignes de lloances també'ls nostres artistes senyors Raventós, Navarro i Giral; l'orquestra composta per 130 professors del «Sindicato Musical de Catalunya», l'Orfeó Català i especialment els mestres Lamote, Millet i Beidler que amb les llurs forces i el seu talent, han lograt que aquestes manifestacions d'art, fossin dignes de Barcelona i del Geni a qui van consagrades—B.

RECORDATORI

Per l'estampa de la 1.ª Comunió del meu fill Rafel.

Veniu a mí, Jesús, veniu,
que jo us estim com l'au son niu.
Per primer cop, sagamentat,
dintre mon cos net de pecat,
avui entreu;
Jesús, Deu meu,
quina dulsura
sent mon esperit d'eixa aventura!
Per vostre amor
bat el meu cor
ab l'esperansa
de gaudî un jorn,
al vostre entorn
la bonauransa.
Veniu a mí, Jesús, veniu,
que jo us estim com l'au son niu.

JOAQUIN DELCLÓS I DOLS.

GARBELLANT

El bon MAIG, no florí pas en algun número passat. Els llegidors que l'estimen, encara que tots no sospiten qui es de tant petit i humil que's posa, han de saber que'ns el tenien a l'observatori ple de maüers y sabres per esmolar.

Que si será bó, que si será carbassa, ens el volien tatxar com un meló del Prat i encara van esser prou formals de tornar-nos-el sense màcula de defalliment.

Avui, els seus bigotis tornen honrar la nostra redacció i encara porta als dintres més verí per certes coses, quan n'ha vist el primer full després de les cobertes.

Lliure y triomfant tornarà a renegar per la Patria esclava, si no ha tret en 15 dies el planol d'alguna posició important, per quan les plomes es tornin eines de tirar plom, contra'ls enemics de Catalunya, que, aquets Grops que surten com roselles del camp catalanista, diu-en que ja triga massa.

Quina bellugadissa a inventar entusiasme cap a París de França amb aixó de la excursió del reiet! Es veu que Tartarin i el Quixot eren cusions germans i d'una manera o altre s'ha de coneixe, que ja ho diu la cançó que la sang no's torna aigua, tot lo més orxata. Lo que's d'esclaus n'hi ensenyaren no se quans mils, d'aquells que també'ls toca'l rebre quan busquen les pessigolles a n'els de More-
rria i s'han fet prometatges de pobles, en amistançaments d'aquella mena que s'anomena diplomacia i valdria més que'n diguessin de la mala fé i la força bruta del que crida més i del que té més eines de matar masells.

Una vegada era un rei que anava d'aci d'allà i el trobaven gentil i ell se quedava embabiecat i els corifeus feien la viu viu, i sota má s'empescaven la tramoia, que's pagaba amb un riu de diners i de sang...

Com ens hi divertiriem si no'ns toqués la de rebre sense tenir-hi cap culpa, car mentres els pobles d'Iberia lleigien que tota la França burocrática cridava *Viva l'Espagne* com una histérica, ningú es recorda que sota la fanfarroneria d'aquell patriotisme dels carrers de París, els polítics hi combinaven l'am de pescar pobles, amb l'afany d'agavellar terres que no'ls costen un paper de fumar, perque de gent que's deixa treure'l vestit de persona n'hi ha de sobres.

Mentres hi hagi homes que enjuguin una arma i gent que passi per sota d'un drap i fassi la mar de promeses sense saber que volen dir, la terra será dels pillos, els reis una joguina pera distreure els patrioters i els personatjes d'altura pera a garantir les moxigangues d'estat.

Y ara diguem qu'aquest Garbellant no te quá' per que sería tan llarga que no s'acabaria mai.

Acavem de veure amb els nostres propis ulls, que deia aquell, una cosa d'alló mes reconsegada al revés.

A Torelló, han començat a romiar que farien una bella cosa, nomenant fill adoptiu d'aquell poble—arrepenteu-sel—al excelentíssim senyor don Valeri Weyler.

Si's volen rifar an algú, val la pena de fer-ho en combinació amb la *loteria nacional* que fa mes tropa.

Deuen haver llegit dies enrera tot alló d'aquell barco espanyol, nou de trinca, que'l van fer nedar l'altre dia, oh! i sense suros, que ni que'l cel ha-gués fet un miracle. Ja va fer bé ja aquella bona dona que a tot arreu fa de baseroca representativa, de plorar com una magdalena, perque, pobret farà una mala fi, per aquests mars de Deu si no'l destinen com els altres a criar musclos.

Hem llegit un retol a la Rambla que casi es curiós i diu aixís: «Local adquirido—Peña Liberal».

Suposem enterats als nostres llegidors de l'exis-tencia de l'altre *peña* o sigui *La Gran Peña*; volen dir que encara es pot fer alguna cosa més lliberal, mes dolenta, vaja, que tot alló?

Ens han dit—que sabem nosaltres, pobres de nosaltres d'aquestes coses—que ho ensenyen tot!

Aquests dies de dejuni garbellístic hem resat un pare nostre patriòtic per a les bolves que man-tenen aquesta secció:

Les cames del rei.

Els *Bes-cuits* que Deu els il·lumini.

La sabata feixuda d'En Romanones.

La feconditat augusta.

Els melonaires envainats.

Els *garrerus* que no van cremar la «Veu».

Tota la pandilla de Madrid.

Els castellanistes d'aquí.

Les triadures del lerrouxisme.

Els anti-separatistes que prenen «Els Segadors» amb morfina y porten una cadira ministerial lliga-da als ulls i dugues «etz» per no mancar a la costum.

Si es veritat que amb l'*ausencia el cariño gana muy*, lo altre déu fer tres quartos del mateix i aixís n'haurem fet un feix que trigarà tan a aca-bar-se com a creixe'l bras d'un manco.

NOVES

Els nostres llegidors ja veuen que no hi tenim cap culpa en la vaga de Tipografs.

Que'ns dispensin la irregularitat dels números, les faltes i tantes altres coses que van actualment.

Quan sigui hora tornarem a sortir com sempre, ordenats i conforme, puig som les primeres víctimes d'aquesta anormalitat.

RECOMANAMENT D'ADMINISTRACIÓ

Preguem als nostres correspon-sals, que indiquin desseguida l'au-ment d'exemplars que vulguin per als números prop-vinents extraor-dinaris, puig a darrera hora no será possible complaure'ls.

Aquesta festa, cada any més popular, cada any més afirmada, tindrà lloc enguany el dia 8 de juny a Vallvidrera.

Els compositors més notables de Catalunya han promés escriure sardanes per a esser estrenades a l'Aplec. L'Enric Morera, en Francesch Pujol, en Josep Serra, en Francesc d'A. Font, en Cassià Casademont, i altres mestres, treballen per a la festa de l'Aplec.

La llorejada cobla «La Principal de Parelada» será l'encarregada de l'execució del programa.

Com de consuetut en anys anteriors, es ballará la tradicional sardana de les Garlandes, donant en aquesta sardana tota l'importancia que la Comissió creu que té pel seu caient fortament popular. A l'efecte, en J. Sanxo Farrerons, ha escrit unes valentes estrofes que'l notable mestre Arthur Marcet musicará, i la Sardana de les Garlandes será executada per l'«Schola Orpheonica» i acompanyat per la cobla.

El títol d'aquesta sardana és el de «Patria jova».

No cal dir que la festa será conservada amb la nota típica de sempre, que tant atraienta la fa.

La C. E. prega a les entitas que vulguin assistir amb bandera isada a l'Aplec, deuen passar-ne avís a la Secretaría, Portaferrixa, 21, ont se'ls donará tota mena de facilitats per al transport i custodia de l'estandart.

L'Unió Nacionalista Radical té rebut de l'Ajuntament de Sant Boi de Llobregat un ofici comunicant-li que va acordar per unanimitat en sessió del 20 d'abril darrer, i atenent a les conclusions del miting nacionalista que'l dia 9 de febrer amb motiu de l'Aplec per ella organitzat allí, va celebrar-se, donar el nom den Rafel de Casanova a la Rambla de Maluquer d'aquella vila.

Are, completant la realització de les clonclusions

d'aquell miting, l'Unió Nacionalista Radical, ha acordat obrir a totes les Associacions Catalanes, una subscripció per a construir i col·locar una lápida en la vía de Sant Boi que portará en endavant el nom gloriós del Conceller la que's clourá el dia primer d'agost, i que tantost les xifres de lo recaudat ho permetin, s'obrirá un concurs artístic amb un jurat competent per a premiar el millor projecte de la lápida.

Un cop fallat el concurs i recullida la subscripció se farà entrega de tot a l'Ajuntament de Sant Boi per a que procedeixi a la construcció de la placa, fent-se la colocació de la mateixa el diumenge abans o després del 11 de setembre d'enguany.

El veure'ns obligats, la setmana passada, a suprimir la secció de «Noves», ens privá de parlar de l'ápat d'homenatge a la brillant escriptora N. Agnès Armengol de Badia, celebrat a Sabadell el dia 18 dels corrents.

Fou un acte vibrant i sincer, ben merescut per la il·lustre i patriótica dama.

En aquell moment en que l'entusiasme arborava els cors s'iniciá la idea d'obrir una subscripció per a costejar una bandera per a Sabadell, i també s'acordá cursar una instancia, dirigida a la Diputació de Barcelona, en el sentit de que's fassi seu el projecte llençat per En Guimerá, de portar a Barcelona els restes d'En Rafel de Casanova, que's troben enterrats en la església parroquial de Sant Boi de Llobregat.

Els Valencianistes. Dissapte prop passat la Joventut Valencianista, cel·lebrá en son hostatge, la festa de la Poesia Valenciana, la que constituí un veritable éxit pels seus organitzadors.

Hi feren us de la paraula, els entusiastes valencianistes, senyors Blanquer, Palencia, dominant en llurs parlaments la nota patriótica, especialment en el pronunciat pel senyor Albert Carsi, enaltint la memoria del gran poeta valenciá En Teodor Llorente.

El pulcre poeta i ferm valencianista senyor Durán i Tortajada, llegí varies poesies originals e inspirades com totes les seves, meresquent llargs aplaudiments de la nombrosa concurrencia que omplenava el local.

Com a homenatge an En Teodor Llorente, la mateixa Joventut organitza pel matí del diumenge, una visita al bust del Poeta, que hi ha al Park, en el que s'hi depositá una hermosa corona de flors naturals, fents-hi entusiastes parlaments i llegints'hi poesies proples a l'acte.

A l'hora de dinar es reuniren en fraternal banquet al «Mundial Palace», iniciantse a l'hora del brindís, els parlaments, que foren noves promeses d'amor a Valencia, a la que desitjem la sort que nosaltres volém també per la nostra Catalunya.

Amb aquets actes RENAIXEMENT te nova ocasió per a endressar als seus amics valencianistes caluroses paraules d'encoratjament, per a que segueixin avant en la seva patriótica tasca.